Sygn. akt IV U 947/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jacek Witkowski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2017r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 14 października 2016 r. (Nr (...))

w sprawie M. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżona decyzję i ustala M. J. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2016 roku.

Sygn. akt IV U 947/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 października 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8 poz. 43 ze zm.), odmówił M. J. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 w/w ustawy zaliczono okres w wymiarze 3 lat, 6 miesięcy i 10 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony M. J. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności maszynisty koparek oraz ładowarek w Przedsiębiorstwie (...) w W., (...)B. (...)3 w B. oraz w (...) Zakładzie (...) w D., a praca ta podlega zaliczeniu do wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Podniesiono, że organ rentowy nie zaliczył w/w okresów zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach, bowiem ubezpieczony nie posiada stosownych świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach (odwołanie, k. 1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 3-5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony M. J., ur. (...), w dniu 11 lipca 2016r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. We wniosku tym wskazał, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek o emeryturę, k. l-3v a.e.). Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze 26 lat, 4 miesięcy i 29 dni, w tym 25 lat, 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Do pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zaliczono okresy zatrudnienia od 21.03.1995r. do 30.06.1996r. w C. oraz od 01.07.1996r. do 31.12.1998r. w (...), tj. w łącznym wymiarze 3 lat, 6 miesięcy i 10 dni. Do stażu pracy w szczególnych warunkach Zakład nie zaliczył następujących okresów zatrudnienia: od 28.03.1978r. do 30.04.1979r. w Przedsiębiorstwie (...) w W.; od 26.07.1979r. do 31.07.1988r. w (...)B. oraz od 01.08.1988r. do 31.01.1994r. w (...) Zakładzie (...) w D., ponieważ na potwierdzenie w/ w okresów nie przedłożono świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z uwagi na brak wymaganych ustawą na dzień 1 stycznia 1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach zaskarżoną decyzją z dnia 14 października 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił M. J. prawa do emerytury (decyzja z 14.10.2016r. k. 45 a.e.).

W okolicznościach niniejszej sprawy kwestią sporną pozostawało to, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca spełnił przesłankę „ogólnego" stażu pracy, wykazując łącznie 26 lat, 4 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w dniu 17 maja 2016r. ukończył 60 lat, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W okresie od 28 marca 1978r. do 30 kwietnia 1979r. M. J. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w W., gdzie od 28.03.1978r. do 14.01.1979r. wykonywał czynności pomocnika maszynisty, a od 15.01.1979r. do 30.04.1979r. powierzono mu obowiązki maszynisty koparki. W trakcie zatrudnienia w w/w zakładzie pracy w 1979r. ubezpieczony ukończył kurs maszynistów koparek – operatora ładowarki jednonaczyniowej (kopia świadectwa pracy z 30.04.1979r. k. 7 akt emerytalnych za wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego; wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonego k. 17-18 a.s.). Następnie od 26 lipca 1979r. do 31 lipca 1988r. w (...)3 w B. w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace operatora koparki i ładowarki (kopia świadectwa pracy z 30.07.1988r. k. 8 akt emerytalnych za wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego; wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonego k. 17-18 a.s.). Od 1 sierpnia 1988r. ubezpieczony podjął zatrudnienie w (...) Zakładzie (...) w D., gdzie do 17 listopada 1992r. wykonywał czynności operatora sprzętu – koparki i ładowarki (kopia świadectwa pracy z 31.01.1994r. k. 15 akt emerytalnych za wnioskiem o ustalenie kapitału początkowego; wyjaśnienia i zeznania ubezpieczonego k. 17-18 a.s.; zeznania świadka J. K. k. 17v-18 a.s.).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w postaci spójnych zeznań świadka J. K., zeznań ubezpieczonego oraz dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego i aktach sprawy, dał postawy do uznania, iż w w/w zakładach pracy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki operatora koparki i ładowarki, do czego uzyskał uprawnienia w 1979r. Zeznania świadka i ubezpieczonego Sąd ocenił jako w całości wiarygodne, spójne i logiczne, a także korespondowały one z dokumentami pracowniczymi wnioskodawcy, w tym ze świadectwami pracy, w których jednoznacznie określono stanowisko pracy wnioskodawcy jako maszynista koparki, operator koparki, operator ładowarki czy też operator sprzętu. Niewątpliwie praca świadczona przez M. J. w (...)3 w B. od 26.07.1979r. do 31.07.1988r. (9 lat i 5 dni) oraz w (...) Zakładzie (...) w D. od 1.08.1988r. do 17.11.1992r. (4 lata, 3 miesiące i 16 dni) odpowiada rodzajowo pracy ujętej w wykazie A, dziale V poz. 3 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, tj. pracom maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych. Po doliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach dotychczas uznanego przez organ rentowy (3 lata, 6 miesięcy i 10 dni) wskazanych powyżej spornych okresów zatrudnienia w w/w zakładach pracy na stanowisku operatora/maszynisty

koparki i ładowarki ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. wykazał ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Wobec powyższego, wnioskodawca - w dacie złożenia wniosku o emeryturę - spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury wymienione art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Całokształt okoliczności sprawy dał zatem podstawy do ustalenia M. J. prawa do emerytury od dnia 1 lipca 2016r., tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek o emeryturę.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477^{14} § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.